

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO XXXIV (28)

Štev. (No.) 20

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

15. maja 1975

Kolo menjajavo

Konciliska konstitucija „Gaudium et Spes“ (Veselje in upanje), ki govori o pričujočnosti Cerkve v sedanjem svetu, takole pravi o poslanstvu kristjanov pri zgraditvi bolj človeškega sveta: „Kristjani morajo na svojem potovanju proti nebeški domovini iskati in hrepeneti po tem, kar je zgoraj; s tem pa se ne zmanjša temveč poveča važnost njihove naloge, ki jo imajo, da se skupaj z vsemi ljudmi trudijo za zgraditev bolj človeškega sveta. In skrivnost krščanske vere resnično daje neprecenljive pobude in pripomočke za požrtvovalnejše spopolnjevanje te naloge in zlasti za odkrivanje celotnega smisla takšnega prizadevanja, po katerem človeška kultura dobiva svoje odlično mesto pri celotni človekovi poklicanosti“ (Odstavek 57. Slovenski prevod, Ljubljana 1966, str. 67).

Ta jasna beseda na prvi pogled preseneti. Po neki površni logiki, tisti, ki ga zelo vleče v eno smer, zato nima dosti smisla za drugo smer. Kdor ima uprte oči v onostransko življenje, se ne more kdo ve kaj posvečati tostranskemu uveljavljanju. In obratno, kdor se z vso dušo posveča tostranskemu delovanju, mu ne ostaja dosti smisla in sil, da bi se ukvarjal z onostranstvom. V to negloboko dilemo so padli mnogi kristjani, zlasti v preteklosti. Ta svet jim je bil zgolj zemlja izgnanstva in kot tak ni bil vreden predmet kakih posebnih prizadevanj. V isto dilemo so pa tudi padli stari in novi razsvetljenjci, svobodomisleci, marksisti in pripadniki sorodnih struj, ki obtožujejo vero v posmrtno bivanje kot glavni vzrok slabe ureditve sveta, ker obrača pozornost narodov od konkretnih svetnih vprašanj proč in jih zato pušča nerešene. V tem smislu govoré tudi predstavniki sodobne sekularistične „teologije“ (Bonhoeffer, Metz, Cox, González Ruiz ipd.), ki priporočajo, naj kristjani žive z nevernimi soljudmi „etsi Deus non daretur — kot če Boga ne bi bilo,“ da ne bodo motili z nadsvetnimi stvarmi normalni potek svetnih zadev na poti k izboljšavi. Zato je treba, po mnenju nekaterih izmed njih, govorjenje o onostranskem življenju skrčiti na minimum. Jasno je, da tako stališče izpodkopava same temelje krščanske vere.

Vendar ta plitva dilema: ali tostranstvo ali onostranstvo, ne drži. Tostranstvo brez onostranstva izgubi smisel, vrednost, globino. Tostranski svet je božje stvarstvo in ne samo skupek stvari, ki jih čutno spoznavamo, registriamo, uporabljamo, preurejamo in ki nam poleg uporabne vrednosti nimajo ničesar povedati. Vsaka ustvarjena stvar ima svoj smisel, svojo luč, svojo dobroto in svojo lepoto. To daje svetu čar in omogoča, da človeško življenje poteka ne samo med solzami, temveč tudi med radostjo in veseljem. „Sicer pa so vsi tisti — pravi ista konciliska konstitucija — ki verujejo, ne glede na to, kateremu verstvu pripadajo, v govoricí stvari vedno slišali božji glas in božje razodevanje. Še več, s pozabo na Boga postane celo stvar sama zatemnjena.“ „Saj stvar brez Stvarnika izgine v nič“ (Odstavek 36, 3).

Zgolj svetno, čisto izključno svetno zadržanje do svetnih vprašanj ne vodi v njih rešitev, ampak v razkroj. Civilna, politična družba, zgrajena na podlagi popolne izločitve vsake metafizične in religiozne dimenzije, je nevzdržljiva. To je bila teza velikega napolitanskega filozofa 18. stol. Gian Battista Vica, ki je zavračal nauk francoskega predhodnika razsvetljenstva in poznejšega sekularizma, Pierre Bayla, da je možna urejena človeška družba tudi v primeru, da ne bi bilo Boga. Podobne nazore je razvijal tudi Holandec Hugo Grotius. V isti smeri je hodil nemški racionalist Christian Wolff kakor tudi, se zdi, njegov slovenski sodobnik, profesor na univerzi v Padovi, Jakob Štelin. Sedanji sekularistični „teologi“ podkrepujejo Baylejevo trditev rekoč: pogledite, polno družb je danes na svetu, ki potrjujejo to možnost. Res je, da je mnogo držav in družb že prišlo v ta položaj. Res pa je, da je razkroj ravno v teh družbah

NARODNI ODBOR ZA SLOVENIJO ZA VARNOST SLOVENSKEGA PRIMORJA

URADNO ZAGOTOVILO ZDA

Kakor smo že večkrat poročali v našem tedniku, tako italijanske demokratične stranke, ki vladajo Italiji vsa leta po 2. svetovni vojni kakor italijanska komunistična partija, ta zadnja kljub svojemu ideološkemu sorodstvu z jugoslovansko KP, vztrajno kažejo silovito protijugoslovansko usmerjenost v zunanji politiki Italije. Ob vsaki priložnosti iznašajo na dan tudi vprašanje cone B bivšega Svobodnega tržaškega ozemlja, se pravi vprašanje slovenske jadranske obale, ki danes pripada Sloveniji.

Za italijansko komunistično partijo je tudi znano, da namerava v slučaju, če bi se ji posrečilo priti na oblast v Rimu, v soglasju z Moskvo še naprej posegati na področje Istre in v Dalmacijo, katerima se Italijani niso nikoli odrekli. Tudi ni nobenega dvoma, da Moskva ne bi dala italijanskim komunistom prostih rok pri zadušitvi Slovencev.

Zaradi takega položaja, ki je znan slovenski javnosti tako v zdomstvu kakor v zamejstvu in v Sloveniji, je Narodni odbor za Slovenijo 13. decembra lanskega leta, ko se je vprašanje bivše cone B, odn. slovenskega Primorja znova močno razplamtel, poslal ameriškemu zunanjemu ministru Kissingerju posebno vlogo, s katero ameriško vlado opozarja na to stanje.

Vloga Narodnega odbora za Slovenijo

Kakor je znano, je bilo v mirovni pogodbi 1. 1947 z Italijo ustanovljeno za Trst in okolico „Svobodno tržaško ozemlje“ pod odgovornostjo in nadzorom Varnostnega sveta Združenih Narodov. Razdeljeno je bilo v cono A, ki jo je upravljala anglo-ameriška vojaška oblast in cono B pod upravo jugoslovanske oblasti. Zaradi stalnega in doslednega bojkotiranja te odločbe od strani komunističnih vlad ni mogel biti imenovan guverner za Svobodno tržaško ozemlje in ne uvedena ustrezna civilna uprava. Zato je prišlo pod pokroviteljstvom ZDA in Anglije do londonskega Memoranduma o sporazumu, po katerem so 5. oktobra 1954, ko so ga podpisale ZDA, Anglija, Francija, Jugoslavija in Italija, prisodili cono A s Trstom in okolico Italiji, cono B s Koprom in okolico pa Jugoslaviji.

Titova jugoslovanska vlada je ta dogovor ratificirala, s čemer se je odpo-

sal že v prejšnjem stoletju neki francoski pesnik, ki ga navaja Walter Benjamin v isti zvezi, to se pravi, ko obravnava moderni beg naprej.

Nemški marksistični dramatik Bertold Brecht je to nehoté povedal v znani pesmi „Kolo menjajavo...“ „Ker je kratka, jo lahko nevezano prevedemo: „Sedim na robu ceste./Menjajo kolo./Ni mi všeč, odkoder prihajam,/ni mi všeč, kamor grem./Zakaj čakam s tako nestrpnostjo, da menjajo kolo?“ Po vsej logiki bi mu čakanje ne smelo biti neprijetno. Čakanje mu prekine proces, ki mu ni všeč, ki ga ne zanima. Moral bi aplicirati staro pogansko geslo, kot ga čitamo pri Horacu: „Izrabi trenutek!“ Ali: „Užij ta dan!“ Vendar ga ne aplicira. Pogani so verovali v neki naravni, kozmični red, v katerem je tudi trenutek utegnil imeti svoj smisel. V popolni sekularizaciji o tem naravnem redu ni več moči govoriti. Red vtiskuje stvarem le človek s svojo prakso. Zato trenutek nima smisla. Čakanje postane neznosno. Treba je naprej, čeprav ne vemo, kam prav za prav gremo. Ravno to pa pri gradnji boljšega sveta v jedru moti. Le celotna smiselnost človekovega poklica more dati človeku, tisti srčni mir, tisto pravo vzdušje, tisto odsotnost vidnih in nevidnih tesnob, ki edina omogoča jasen pogled na dejanski položaj in njegove resnične možnosti. To pa ni samo versko, ampak tudi družbeno, gospodarsko, kulturno in politično vprašanje. Tostranstvo res živi od onostranstva.

Ko pride do take izvotlitve, zunanji sistem družbenih pravil lahko še drži v življenju „status quo“, a gre le za kalup brez vsebine. Odtod občutek tesnobe, ki ga tako pogosto srečujemo sredi mnogih organiziranih in mehanično delujočih družbenih sistemov: podjetij, uradov, organizacij, mestnih središč, potovalnih centrov ipd. Vse miga in funkcionira, človeške prisotnosti pa nikjer ni. Tesnoba je čustvo praznote, niča, bitne votlosti, delne ali popolne smrti. Tesnoba nam ne da obstanka. Postane nestrpni, bežimo naprej, ali bolje povedano, drugam. „Naprej“ je v bistvu le „drugam“. Ne zato, ker nas morda zanima iti drugam, ampak zato, ker moramo „odtodi“. „Pojdimo hitreje, za božjo voljo, pojdimo hitreje!“ je zapi-

vedala pretenzijam na Trst in okolico, se pravi na področje bive cone A, medtem ko doslej še nobena italijanska vlada ni predložila memoranduma v ratifikacijo rimskemu parlamentu in tako smatra, da za Italijo dogovor ni zakonito obvezen.

V svoji vlogi Narodni odbor za Slovenijo severnoameriško vlado opozarja na to dejstvo in posebej pokaže na zahtevo iredentističnih italijanskih gibanj, da mora priti tudi cona B pod italijansko suverenost.

„To pomeni,“ naglašja Narodni odbor za Slovenijo, „da imajo ta gibanja v načrtu, v slučaju resnih notranjih težav v Jugoslaviji, zahtevati vrnitev tega ozemlja Italiji. Oborožena intervencija z njihove strani tudi ne more biti izključena, saj bi bila taka akcija v skladu s tradicionalno italijansko politiko zavojevanja.“

Naj samo omenimo D'Annunzijevo pustolovščino na Reki takoj po koncu 1. svetovne vojne, na italijanske napade na Abesinijo, Albanijo in Grčijo in pa na priključitev dela Slovenije (tkim. Ljubljanske province) med 2. svetovno vojno. Morebitni ugovor, da je te in take metode upeljal v italijansko politiko fašizem, ne držijo, saj je take metode uporabljala tudi predfašistična demokratska Italija že pred 1. svetovno vojno.

Prav tako, v slučaju cone B, italijanske zahteve ne morejo temeljiti na nobenih zgodovinskih ali narodnih pravicah, temveč so del njihove mednarodno preiskane napadalne taktike, ki utegnejo povzročiti nevarne zaplete na tem sedaj mirnem pa vendar politično še vedno delikatnem evropskem ozemlju.

Narodni odbor za Slovenijo nato ugotavlja, da sta tako Italija kakor Jugoslavija trenutno v veliki meri odvisni od severnoameriške politične in gospodarske pomoči in da se bo Jugoslavija po Titovi smrti verjetno znašla v resnih notranjih političnih težavah ter „zato smatramo, da bi bil sedaj najprimernejši trenutek za potrditve mednarodno priznane sedanje meje med bivšima conama A in B kot razmejitve, ki ju ne smeta kršiti ne Italija ne Jugoslavija.“

Uradni odgovor ZDA

Na to vlogo je dobil tajnik Narodnega odbora za Slovenijo dr. Ludovik Puš

sal že v prejšnjem stoletju neki francoski pesnik, ki ga navaja Walter Benjamin v isti zvezi, to se pravi, ko obravnava moderni beg naprej.

Nemški marksistični dramatik Bertold Brecht je to nehoté povedal v znani pesmi „Kolo menjajavo...“ „Ker je kratka, jo lahko nevezano prevedemo: „Sedim na robu ceste./Menjajo kolo./Ni mi všeč, odkoder prihajam,/ni mi všeč, kamor grem./Zakaj čakam s tako nestrpnostjo, da menjajo kolo?“ Po vsej logiki bi mu čakanje ne smelo biti neprijetno. Čakanje mu prekine proces, ki mu ni všeč, ki ga ne zanima. Moral bi aplicirati staro pogansko geslo, kot ga čitamo pri Horacu: „Izrabi trenutek!“ Ali: „Užij ta dan!“ Vendar ga ne aplicira. Pogani so verovali v neki naravni, kozmični red, v katerem je tudi trenutek utegnil imeti svoj smisel. V popolni sekularizaciji o tem naravnem redu ni več moči govoriti. Red vtiskuje stvarem le človek s svojo prakso. Zato trenutek nima smisla. Čakanje postane neznosno. Treba je naprej, čeprav ne vemo, kam prav za prav gremo. Ravno to pa pri gradnji boljšega sveta v jedru moti. Le celotna smiselnost človekovega poklica more dati človeku, tisti srčni mir, tisto pravo vzdušje, tisto odsotnost vidnih in nevidnih tesnob, ki edina omogoča jasen pogled na dejanski položaj in njegove resnične možnosti. To pa ni samo versko, ampak tudi družbeno, gospodarsko, kulturno in politično vprašanje. Tostranstvo res živi od onostranstva.

—mr

Un sistema fundado en el desprecio

Recientemente el diario “La Nación” de Buenos Aires ha publicado un artículo escrito por Salvador de Madariaga, titulado “Sócrates y Jesucristo” en el cual dice entre otros conceptos:

“La Unión Soviética constituye hoy una fuerza histórica formidable resueltamente hostil a Europa. Tampoco ahora importa sobremanera si esta hostilidad se debe a su poder o a su ideología. Se debe ante todo a su ser tal y como se manifiesta en sus actos.

Dos corrientes seculares confluyen en el gran río espiritual de la tradición europea: la socrática y la cristiana. Sócrates y Jesucristo son los dos padres de Europa. Uno define las coordenadas del entendimiento europeo; otro modela su voluntad. Una da el criterio del pensamiento europeo, que es la verdad; otra da el criterio de la voluntad europea, que es, en su más alto sentido, la caridad o el amor. Uno afirma el respeto a la verdad de las cosas; otro, el respeto a la dignidad en las personas. A través de la historia europea se han visto ambos principios mofados, insultados, pisoteados, con abrumadora frecuencia, y en Europa, hombres e instituciones casi a diario han envenenado a Sócrates y crucificado a Jesucristo. Pero todo lo que así han pecado los europeos ha sido condenado rotundamente por su conciencia. En cambio, la Rusia Soviética ha fundado su sistema en el desprecio explícito y descarado de ambos criterios: el de Sócrates y el de Cristo.

En cuanto a la verdad, todo en la Unión Soviética es mentira. La Constitución que supone ser federal con tanta libertad para sus repúblicas “federadas” que hasta la secesión permite; siendo así que en toda la Unión lo que vale no es el aparato político sino el del partido, el cual es vigorosamente centralista y no concede a las repúblicas federadas no ya poder político alguno sino ni el derecho a la vida, como lo probó Stalin destruyendo, exterminando y desterrando a tres o cuatro.

Kosygin es el primer ministro de la “Confederación”; Podgorny, el Presidente de la República; pero el amo es Brezhnev, que es el secretario del partido. Las palancas de mando en su poder están, y el sistema, precisamente por carecer por completo de democracia, se llama democracia socialista, o “centralismo democrático”.

Najtežji križ njegovega življenja

OB SMRTI KARDINALA MINDSZENTYJA

„Če pa razburkane strasti v Cerkvi to zahtevajo od mene, tedaj bom sprejel kar bo verjetno predstavljalo najtežji križ mojega življenja.“ Tako je v začetku leta 1971 pisal danes že pokojni kardinal Mindszenty svetmu očetu Pavlu VI., ko je izražal željo da bi ostal in umrl v rodni Madžarski. Ni se mu izpolnila ta srčna želja. Umrl je skoro pozabljen in zapuščen v dunajski bolnišnici in njegovo telo počiva v avstrijski zemlji. Bomo morda vsaj prihodnji rodovi storili dejanje pravice, da bo njegovo truplo kdaj počivalo v zemlji, ki jo je tako ljubil in ji posvetil vse svoje življenje?

Jožef Mindszenty je bil rojen v vasi Csehimindszenty 29. marca 1892. Njegov oče, Jožef Pehms, je bil vaški župan, iz stare družine nemškega pokolenja, ki pa je že tri stoletja živel na Madžarskem. Mladi Jožef je kmalu začel Gospodov poklic in tako je leta 1915 bil posvečen v duhovnika. Bili so težki časi prve svetovne vojne, a prišli so še težji, ko je leta 1919 rdeči teror Bele Kuhna gospodaril na Madžarskem. Že tedaj se je 27 letni duhovnik zoperstavil brezbo-

žnim hordam in zato preživel štiri mesece rdeče oblasti v občinskem zaporu.

Prišel je mir in prišla je druga svetovna vojna. Malo pred nemško zasedbo madžarske je bil Jožef Pehms imenovan za škofa v Veszprem. Zoperstavil se je nacističnemu razdejanju in bil zato preganjan. V tistih dneh si je tudi spremeni prvo tni priimek in si nadel novega: Mindszenty, v spomin na svojo rodno vas. Zaradi svojega protinacističnega delovanja, in zaradi svoje pomoči preganjanim judom je prebil pet mesecev v nacistični ječi.

Končala se je druga svetovna vojna in Mindszenty je bil imenovan nadškof v Esztergomu in madžarski primas. Tedaj se je pričela težka doba rdečega režima. Že leta 1946 je na praznik svete Marjete kardinal sicer indirektno a nič manj ostro napadel brezbožni režim in njegovo preganjanje Cerkve in zatiranje svobode. Tedaj mu je Pij XII podelil kardinalsko dostojanstvo. Kmalu za tem je Madžarska oklicala republiko in uveljavila novo ustavo. Kardinal je proti temu ostro protestiral, češ, vse to se (Nad. na 2. str.)

other. The US Government continues to adhere to this position.“ (podčrtalo ur.)

Slovenski prevod: Ob priliki podpisa londonskega Memoranduma o Sporazumu so Združene Države zavzele stališče, da ne bodo nudile nobene podpore zahtevam Jugoslavije niti Italije po ozemlju pod suverenostjo ali upravo druge. Ameriška vlada je še naprej privržena temu stališču.

V uradnem dopisu washingtonskega zunanjega ministrstva je torej zapisano, da se ZDA zavedajo stališča, ki so ga zavzele 1. 1954 v Londonu: da ne bodo podpirale zahtev po ozemlju od nobene strani in so odločene pri tem stališču vztrajati. Italijanski iredentisti, rimski parlament in italijanska KP imajo v zgornjem uradnem stališču severnoameriške vlade povsem jasno izjavo glede njihovih zahtev po slovenskem Primorju.

Intervencija Narodnega odbora za Slovenijo je rodila velik pozitivni uspeh. V rokah ima slovenski narod uradno zagotovilo Združenih držav, da ne bodo podprle nobenih italijanskih zahtev po slovenskem Primorju bivše cone B Svobodnega tržaškega ozemlja. Tudi italijanska KP in njeni zaščitniki v Kremlju naj ne pozabijo na zgornje zagotovilo!

PRETRES AMERIŠKE ZUNANJE POLITIKE

SVOBODNI SVET SE BOJI NJENE IZOLACIJE

ZDA z umikom iz Vietnama in sploh iz Indokine doživljajo svoj Dunkirk in se trenutno nahajajo v defenzivi, dasi je opaziti znake, da se iz najhujše zunanjepolitične depresije že osveščajo.

Uradna poročila ameriških poslaništev iz različnih delov sveta v Washingtonu so polna neprijetnih dejstev za ameriško vlado. Nekatere države so prav zaradi vietnamske tragedije pokazale do ZDA pravo sovražno razpoloženje. Tajska npr. resno dvomi v zavezništvo z ZDA ter je za svojo prilagoditev novim razmeram v sosednji Kambodži, Laosu in Vietnamu že zahtevala popoln umik ameriških oddelkov z oporišč na njenem ozemlju. Filipini so svetovali Washingtonu, naj bi znova prereševali obstoječo pogodbo o ameriških vojaških oporiščih na otokih. Podobne zahteve se slišijo tudi iz Madrida in Lizbone, daleč od Daljnega vzhoda.

Na tej strani Atlantika je predvsem Brazil tisti, ki glasno ugotavlja, da z ZDA „nekaj ni v redu“ in da se mnoge latinskoameriške države sprašujejo, kdo prav za prav govori za ZDA, če se na Fordove obljube in izjave ni mogoče zanesti.

Kissinger izjavlja, da pač nima smisla tajiti resnosti ameriškega poraza v jugovzhodni Aziji. Na drugi strani pa tudi drži, meni, Kissinger, da je še pred kratkim svet godrnjal nad ameriško „dominacijo sveta“, danes pa se boji, da bi se ZDA potegnile „iz dominacije v izolacijo.“ Vse to je za Washington dokaz, da so ZDA kot take neizpodbitno važne za stabilen red v svetu.

Zunanjepolitičnih problemov imajo ZDA trenutno nič koliko. V Washingtonu so zaskrbljeni nad razvojem v Portugalu, dasi jim komunistični poraz na ustavodajnih volitvah daje upanje na morebiten obrat razvoja. Vendar je dejstvo, da imajo komunisti pet najvažnejših položajev v portugalski vladi v svojih rokah in če bodo oblast obdržali, potem se bo njihov vpliv čutil po vsem NATO, zlasti v Italiji, Španiji in Franciji. Položaj za svobodo Zahodne Evrope je resen.

Razvoj na Bližnjem vzhodu ni nič drugačen. Izrael pritiska na ZDA, naj priznajo, da so ameriški interesi istovetni z izraelskimi, kar pa lahko Washington zaplete v novo vojno na tem področju in v še nevarnejšo krizo odnosov z ZSSR, Zahodno Evropo in Japonsko.

Na drugi strani pa Washington ugotavlja, da sta se ZSSR in Kitajska v vietnamski končni krizi zadržali precej mirni, ker se bojita, kakor je ugotovila severnoameriška obveščevalna služba, da se bo javno mnenje v ZDA na prihodnjih volitvah obrnilo močno na desno, če bo čutilo preveliko sovjetsko in kitajsko vmešavanje v ameriško zunanjo politiko. Konec bo v tem slučaju tudi Moskvi tako priljubljene „odjuge“ v Evropi, s katero si hoče zagotoviti legalizacijo svoje nadvlade nad vzhodnoevropskimi sateliti.

Preganjani časnikarji

NA OBEH STRANEH
ŽELEZNE ZAVESE

Amnesty International je minuli ponedeljek objavila seznam imen 71 časnikarjev iz 16 držav, ki so po ječah ali so izginili ter pozvala Mednarodni tiskovni inštitut, naj podvzame ustrezno akcijo za njihovo osvoboditev. „Večina časnikarjev na seznamu so ljudje, ki so bili vrženi v ječo ali pa so izginili izključno zaradi svojega poklicnega dela,“ poroča Amnesty International, in dodaja: „V več slučajih smo dobili poročila, da so bili tudi mučeni.“

Seznam držav in število prizadetih časnikarjev je naslednji: Bangladeš 4; Brazil 4; Čile 3; Čad 1; Kuba 3; Gvatemala 1; Indonezija 27; Nigerija 1; Pakistan 1; Singapore 2; Taiwan 7; Tanzanija 2; Turčija 2; ZSSR 6; Vietnam 2 in Jugoslavija 5.

Mednarodni teden

LAOS, zadnja od treh bivših indokitskih držav, je padla pod komunistično kontrolo. Komunistična gverila Pathet Lao je dobila popolno oblast nad laoskimi oboroženimi silami, iz doslej koalicijske vlade pa so odstopili zadnji trije desničarski ministri. Veliko število laoskega prebivalstva je zbežalo v sosednjo Tajsko, ki je postala pribežališče protikomunističnih beguncev iz Kambodže.

jim jo je pripravila vojska, zato vedno siloviteje obožujejo večinske socialiste in druge demokratične sile, da „poskušajo izkoristiti volilni rezultat za razbitje vojaških vrst in delavskega razreda.“

Socialisti vztrajno zahtevajo od vojske, da mora odvzeti komunistom, ki so manjšina, vodstvena mesta v tisku, sindikatih in mestnih svetih. Šef socialistične stranke Mario Soares je ponovno poudaril, da „portugalski delavci ne bodo nikoli priznali od komunistov dominirano enotno intersindikalno organizacijo, v kateri morajo biti vključeni vsi sindikati“ ter je znova zahteval tudi volitve v krajevnih svetih, da bi odvezli komunistom „od vojske podarjena odločilna mesta v njih.“

Znani češkoslovaški komunistični general Sejna, ki je leta 1968 pobegnil na svobodni Zahod pa je pred kratkim poslal dopisnika londonskega Timesa in mu razodel sovjetski načrt o penetraciji portugalske komunistične partije v vrste portugalske vojske. Sejna je Timesu izjavil, da so Sovjeti pripravili načrt postaviti v Portugalu komunistično vlado v letih 1976 ali 1977. Kremelj je ugotovil in sporočil portugalski partiji, da je možno „obstoječi državni in varnostni portugalski aparat zrušiti samo z „naprednimi“ portugalskimi oboroženimi silami. Zato je nujno, da se partija vtihotapi v portugalske oborožene sile.“

Ta načrt je portugalska partija doslej uspešno izpeljala.

te novega papeža v Rim. Madžarska vlada mu ponuja prost izhod, a Mindszenty vztraja.

Pa kelih še ni prazen. Leta 1971 mu neomajna pokorščina do Svetega Sedeža narekuje, da se ukloni papeževi želji in zapusti rodno zemljo. Po časteh, katerih je deležen v Rimu, si izbere za svoje nadaljnje bivališče madžarski kolegij na Dunaju. Tu ga doleti vest, da je papež proglasil za izpraznjen škofijski sedež v Estergomu. Mindszenty se tudi to pot ukloni, a čuti dolžnost, da pojasni, da „kardinal Mindszenty ni odstopil od svojega pastirstva, kakor ne od svojega dostojanstva madžarskega primasa, in to zato, ker Madžarska in njena Cerkev nista svobodni, in ker svoboda vesti in svoboda veroizpovedi, ki sta zajamčeni po ustavi, v praksi ne obstajata.“

Pred kratkim je 83 letni kardinal zbolel. Ko je bil interniran v dunajski bolnišnici, je še prejel pismo svetega očeta Pavla VI., katerega vsebina je ostala tajna.

Izmučeno telo ni več vzdržalo. Izročil je Bogu svojo dušo. In s svojo smrtjo doživel „najtežji križ“ svojega življenja. Njegov lik pa bo že dolgo vzor in kažipot vsem, ki se borijo za pravico, za svobodo in za dostojanstvo človeka. In zlasti vsem, ki se borijo za vero, da bi človek vedno in povsod lahko svobodno izkazoval čast svojemu Stvarniku. Kajti ta je bil življenjski cilj kardinala Jožefa Mindszentyja.

„Odkod to, da nas šepast človek ne razdraži, šepast duh pa nas razdraži? Zato, ker šepast človek vidi, da mi hodimo ravno, šepast duh pa je prepričan, da mi šepasto mislimo.“

Francoski mislec Blaise Pascal (1623—1662)

Panika Titove komunistične policije

ODVZEMANJE POTNIH LISTOV

Kakor sovjeti, ki so specialisti za odvzemanje potnih listov svojim državljanom, da ne morejo potovati na svobodni Zahod, je zadnje čase tudi Titova komunistična policija začela državljanom komunistične Jugoslavije odvzemati potne liste, da bi jim onemogočila potovanje v svobodo.

Titova komunistična policija odn. partija dokazuje, da se je polastil pravi panični strah pred resničnimi in namišljenimi nasprotniki režima, ki jih je seveda vedno več. Tako je pred kratkim Titova policija prepovedala vstop v Slovenijo primorskima pisateljema Borisu Pahorju in Alojziju Rebuli zaradi drobne knjižice o medvojnem partijskem koristnem sopotniku Edvardu Kocbeku, v kateri jima je ta odgovoril o pokolu domobrancev pred 30 leti tako, da ni po godu partiji.

Prav tako je lahko ponosna, da je nevarna partiji, 81. letna mati dr. Ljuba

Sirca, kateri je Titova komunistična policija tudi odvzela potni list. Kot razlog navaja odločba, 6. točko 43 člena, Zakona o potnih listih, ki pravi, da jugoslovanski državljan ne dobe potnega lista, „če to zahtevajo interesi varnosti ali interesi narodne obrambe.“

Ob teh naravnost smešnih paničnih ukrepih partijske policije v Jugoslaviji je londonski Klic Triglava v letošnji številki 426 med drugim tudi pravilno zapisal: „Težko je razumeti, kaj se zadnja leta dejansko dogaja v možganih slovenskih režimorcev, ko tako pogosto vidijo strahove in sovražnike povsod. Ni dvoma, da hočejo za vsako ceno ostati pri koritu. Toda nemogoče je dojeti, da gre pri tem tako daleč, da se z odvzemanjem potnega lista 81 let stari ženi izpostavijo porogu in krohotu lastnih državljanov in tujih opazovalcev, kateri so in še bodo izvedeli o tem poslednjem državno-obrambnem dejanju komunistov...“

vrnejo 80.000 beguncev, ki da so jih ameriški vojaki „nasilno odpeljali iz Vietnama.“

NAJVEČJE LETALSKE DRUŽBE povezane v IATA (International Air Transport Association) so se v Nici dogovorile, da bodo aprila 1977 prenehale računati letalske vožnje v dolarih ali funtih, ker ti dve valuti nista več stabilni. Nadomestile ju bodo s tkim. Special drawing rights Mednarodnega Denarnega fonda, z enoto, ki temelji na 16 različnih valutah in se ji vrednost zelo malo spreminja.

SAMO FRANCIJA je na Zahodu uradno praznovala 30-letnico konca 2. svetovne vojne v Evropi. Onstran železne zaveze pa so vsi sovjetski sateliti z Jugoslavijo vred praznovali skupaj z Moskvo 30-letnico uničenja nacistične Nemčije. Diktator Tito je „pomiloštil 527 političnih pripornikov“, je poročala Tanjug.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Več kot mesec je že poteklo, odkar je minister za gospodarstvo dr. Alfredo Gómez Morales predstavil svoj načrt za reaktivacijo argentinske ekonomije, pa se vlada glede tega načrta še vedno ni izrekla. To stanje zavzema v zadnjih dneh celotno pozornost argentinskih političnih opazovalcev, kajti na odločitvi bo slonel velik del bodočega socialnega pa tudi političnega razvoja države.

Kot je znano, je minister zahteval za izvedbo načrta najprej popolno soglasje vseh članov vlade, nato pa tudi celotno politično zaslombo. Kolikšno važnost polaga v ta načrt, in kako je prepričan, da ga more izpeljati le z edinostjo kriterijev vse vlade pokaže dejstvo, da je javno priznal, da, če te zaslombe ne bi dobil, bo enostavno odstopil od svojega mesta.

Gospodarsko stanje v državi je res težko, inflacije doslej ni bilo mogoče ustaviti in neuradni strokovnjaki računajo, da bo inflacija letos dosegla ali pa celo presegla višino 100 odstotkov. To bi bilo, po mnenju ministra, možno preprečiti le, če država takoj podvzame stabilizacijske ukrepe, med katere spada v prvi vrsti strogo varčevanje javnih fondov, kanaliziranje investicij v produktivne sektorje in vsaj delna liberalizacija trga. Istočasno pa je nujno pospešiti izvoz, da bo država zmožna izpolniti svoje zunanje obveznosti.

V gospodarskem načrtu Gomez Moralesa je tudi del posvečen politiki plač. Kot ves ostali načrt je tudi ta del tajnost, ki je znana opazovalcem le v grobih obrisih. Vendar prevladuje mnenje, da paritetne komisije, ki morajo skleniti nove delavske pogodbe do konca tega meseca (stopile bodo v veljavo s 1. junijem), ne bodo določile preveč visokih povišic. Na vsak način je mnenje vlade, da naj bodo absorbirane vse povišice, ki so jih podjetja podelila mimo sklepov velike paritetne komisije.

Ko smo že pri sindikalnih problemih, omenimo, da še vedno ni rešen problem v velikih jeklarnah v Villa Constitución. Stavka se vleče že proti koncu drugega

meseca, pa se še vedno le napoveduje „skorajšnja rešitev“ problema. Medtem pa nešteti obrti zahajajo v proizvodne težave, ker primanjkuje jekla iz teh tovarn na področju reke Parana, med San Nicolasom in Rosario.

Prav tako ni delavsko ministrstvo našlo rešitve za problem uslužbencev podzemskih železnic. Pretekli teden (v petek) je bila stavka podzemskih popolna. Sedaj napovedujejo nove ukrepe, ki naj bi trajali 48 ur, nato 72 itd. V bistvu uslužbenci zahtevajo naj to državno podjetje izpolni svojo obljubo izda zadnje stavke, glede povišice plač. Tedaj so delavci zahtevali povišek 1.000.—novih pesov, mimo tega, kar bi določila poznejša paritetna komisija. Podjetje jim je baje obljubilo 800.—novih pesov. a te obljube ni izpolnilo.

Ti gremialni problemi sami po sebi ne bi bili preveč zaskrbljujoči, če ne bi predstavljali vedno vidnejšega napredka levčarskih elementov med sindikalnimi organizacijami, in pa, kot posledica nazadovanja peronizma med delavci. Pojavi, ki so trenutno omejeni na maloštevilne sektorje, ki pa lahko v bodoče predstavljajo za vlado in za državo velik problem.

Anaya odstopil

V torek 13. t. m. je „zaradi neso-glasja z obrambnim ministrom dr. Savinom“ odstopil glavni poveljnik suho-zemske vojske ten. general Enrique Anaya. Po mnenju opazovalcev je neso-glasje trajalo že precej časa, v glavnem zaradi zadržanja vlade spričo protigverilskih operacij vojske v Tucumanu, in baje tudi zaradi želje vlade, da bi vojaški oddelki nastopili tudi na področju Villa Constitución, kjer so stavke kovinskih delavcev. Za novega vrhovnega poveljnika je bil imenovan divizijski general Alberto Numa Laplane, doslej poveljnik I. Korpusa. Ker je gen. Laplane najmlajši svojega čina, bo to imenovanje, po vojaški praksi, povzročilo odstop treh ostalih divizijskih generalov.

„ZDA so se borile na napačni strani“

TASS NAPADA WALLACE-a

Silovito reakcijo v Moskvi je povzročil demokratiški guverner severnoameriške države Alabame George Wallace, ki bo v kratkem napovedal svojo predsedniško kandidacijo za prihodnje leto. George Wallace je namreč na tiskovni konferenci v Alabami, na kateri je bil prisoten tudi dopisnik sovjetske uradne agencije Tass, med drugim izjavil, da so se ZDA v drugi svetovni vojni „borile na napačni strani“, in nadaljeval: „To pravim pri vsem spoštovanju do prisotnega sovjetskega dopisnika, toda želel bi, da bi bila ZSSR, odnosno bolje, sovjetska vlada bolj zadržana v svojih izpadih.“

Wallace je tudi izjavil, da meni, da smo po prvi svetovni vojni z Nemci napačno postopali v versajski pogodbi in da „so bili Japonci zapeljani iz gotovih interesov v ZDA, da so tako spro-

žili napad na Pearl Harbor.“ Wallace meni, da bi morale ZDA „v predvojnih letih gojiti prijateljstvo z Nemčijo in Japonsko, ne pa obratno.“

Sovjetska agencija Tass je seveda napadla Wallace-a s člankom pod naslovom: „George Wallace in plinske peči“ ter ga imenuje pravega sovražnika mirnega sožitja in sodelovanja med državami z različnim družbenim sistemom.“ Tass nadalje trdi, da je Wallace te izjave „dal namenoma ob 30-letnici poraza Hitlerjeve Nemčije“ in da so njegove besede „več kot podle ob spominu na 20 milijonov sovjetskih ljudi in več sto tisoč Amerikancev, ki so padli v boju s fašizmom.“

Kremelj ima paničen strah pred možnim desničarskim obratom javnega mnenja v ZDA na prihodnjih predsedniških volitvah.

vojska.

Ker se komunisti, ki so na ustavodajnih volitvah dobili komaj 12 odstotkov glasov, borijo za svojo oblast, ki

je čas preizkušnje, kardinal je to slutil. V posebnem pismu je izpovedal svoje prepričanje in mir svoje vesti, pa zahvalil, da naj, v primeru zapora in sodbe ne verjamejo nobeni njegovi izjavi, ki bi nasprotovala njegovim dotedanjim izjavam in celotni njegovi poziciji.

Božič leta 1948 je Mindszenty še preživel s svojim ljudstvom. 26. decembra, na dan prvega mučence, sv. Štefana, pa je bil aretiran. Najznamenitejši „zasliševalci“ so bili poklicani naravnost iz Moskve. Dan in noč so mučili Mindszentyja, ga drogirali, mu vcepljali razne snovi, da bi mu ničili duha in voljo. Po 84 nepretrganih ur „zasliševanja“ je moral prenašati kardinal, ko so se vrstili brezbožni rablji. In zgodilo se je kot je sam napovedal. V 40 dneh je bil „pripravljen“ za sodbo. V nezaslišani sodni paradiji je bil obdolžen izdajstva, konspiracije, špijonaže in izkoriščanja na črni borzi, ter obsojen na dosmrtno ječo.

Leto 1956, leto vstaje na Madžarskem, 23. oktobra, komaj je vstaja zmagala, je bilo prvo delo ljudstva, da so osvobodili zaprtega kardinala Mindszentyja. A svoboda je trajala malo časa. Ruski tanki so v krvi zadušili madžarsko junaštvo, in kardinal se je rešil na ameriško poslanstvo. Ni ga hotel zapustiti, ker ni hotel zapustiti Madžarske. S tega prostovoljnega zapora ni odšel niti leta 1963, ko je bil poklican na voli-

Najtežji križ njegovega življenja

(Nad. s 1. str.)

dogaja medtem ko se v državi še nahajajo invazijske ruske čete, ne da bi se o tem javno razpravljalo, ne da bi o tem odločil ljudski plebiscit.

Tako domači komunisti kot moskovski veljaki so videli v Mindszentyju oviro za svoje načrte. Vendar ker so poznali njegovo moč med ljudstvom, so si ga hoteli pridobiti. Ponudili so mu, da vrnejo Cerkvi del lastnin katere so v celoti zaplenili. A kardinal tega ni sprejel. Postavil je svoje pogoje: povrnitev vsega, verskega tiska, verskih šol in popolne svobode madžarskemu narodu.

Do leta 1948, medtem ko so komunisti po direktivah iz Moskve dokončno utrdili svojo oblast, je Mindszenty prepotoval Madžarsko od severa do juga, pa od vzhoda do zahoda. Obiskal je še tako majhno vasico, povsod pridigal in vzpodbujal, k molitvi, k življenju po veri, pa k boju za pravice ki človeku po naravi pripadajo. Leta 1948 je bilo Marijino leto. Množice, ki so včasih presegale pol milijona, so se zbirale ob Mindszentyju in za njim romale v procesijah. Zbrala se je madžarska škofovska konferenca in škofje so soglasno podprli primasovo delo in mu izrekli svojo vdanost in priznanje. A bližal se

Novice iz Slovenije

POKOJNINE naj bi se povečale še za 5%. Tak je dodatni predlog k družbenemu dogovoru, ki so ga začeli pripravljati že lani. Pokojnine so namreč z letošnjim 1. januarjem povečali le v obliki akontacije po približni oceni primerjav rasti življenjskih stroškov in osebnih dohodkov zaposlenih v letu 1974 napram letu 1973. Tako so kot akontacijo upokojenci prejeli 1. januarja 15% povišice in še 40 novih dinarjev zraven.

KOPER — Sredi marca je v Koper prišlo več ladij kot običajno. Pripeljale pa so tranzitno robo za Madžarsko in Češko-Slovaško (umetna gnojila, soja, baker, les, arašide, južno sadje). Prav veseli so bili zato novice, da je med ladjami tudi ena, ki je pripeljala južno sadje namenjeno slovenskemu trgu.

INFLACIJA je tudi doma. Najbolj jasno ji je poudaril časnika Vlado Jarc, ki je članku v Delu dal naslov: Več je administriranja — večja je nestabilnost.

LJUBLJANA — Na skupni seji sta odbor za družbenoekonomske odnose zbora združenega dela in odbor za družbenoekonomske odnose in razvoj zbora občin skupščine SR Slovenije sklepala o sedanjem stanju. Ko so se zmenili, kako se prav za prav vsi ti odbori imenujejo, in pojasnili vse potrebno o zbrnem gradivu, so ugotovili: gibanje zaposlovanja v Sloveniji se v letu 1974 ni bistveno spremenilo. Nekaj let je že več porasta zaposlenosti, kot so pričakovali in si ga seveda tudi začetali. Ker pa je naravni prirast delovne sile veliko nižji, kot bi bil potreben, so po eni strani zaposlili domala že ves delovni potencial slovenske republike, obenem pa po drugi strani močno zaposlovali delavce iz drugih republik. O vseh teh dolgih sklepanjih je Jože Olaj napisal poročilo, kjer je kot podnaslov zapisano: Problematike zaposlovanja ne gre reševati s povečanjem števila zaposlenih, ampak z boljšo organizacijo, kajti slovensko gospodarstvo je še zmerom preveč močno obremenjeno in mu tako ostaja premalo sredstev za modernizacijo ter avtomatizacijo.

LAŠKO — Pivovarna v Laškem je našla dobrega kupca za svoj produkt v ZDA. Tudi Bolgari in Romuni žele Laško pivo, kakor ga že nekaj let uživajo Lahni. K temu stanju pripominja dopisnik: V takih informacijah pa je nekaj kar meče drugačno luč na naše standardne dogovore, po katerih se trg v korist racionalnosti — zaradi prihrankov pri transportnih stroških — deli na strogno ločena območja. Ob nedavnem izstopu ljubljanske pivovarne Union iz sestavljene organizacije združenega dela HP (da ne bo kdo narobe razumel, to pomeni: Hrane in Pijače), kjer je bila med drugim v družbi z mariborsko pivovarno Talis in pivovarno iz Laškega, je bilo mogoče izvedeti, da je prav takšna delitev trga eden izmed razlogov za razdor. Objavili so, da ima ljubljanska pivovarna celo okoli 96% ljubljanskega trga.

15. obletnica v Carapachayu

V nedeljo, 4. maja so v Carapachayu praznovali 15-letnico ustanovitve svojega Slovenskega doma. Krasen sončen dan je privabil v Carapachay mnogo prijateljev tega gostoljubnega in agilnega doma.

Ob pol dvanajstih je mladina dvignila na drog slovensko in argentinsko zastavo ob igranju in petju slovenske in argentinske himne.

Sv. maša

Po dviganju zastav se je vsa družba podala v dvorano, kjer je daroval sv. mašo msgr. Anton Orehar. Med mašo je ubrano prepeval Pevski zbor „Mladina“, ki ga vodi gdč. Terezika Prijatelj. Po evangeliju je msgr. Orehar v svojem globokem cerkvenem govoru naglasil, da moramo biti mi vsi ponosni na svoje odločitve pred tridesetimi leti. Zapustili smo domovino, ker smo hoteli ohraniti svoje versko, narodno in kulturno življenje v svobodi. Moč za to odločitev smo črpali iz naukov svojih staršev, duhovnikov, zlasti pa še velikih mož, ki nam jih je dal Bog: Missije, Slomška, Jegliča, Rožmana, Kreka in dr.

Naše delo v zdomstvu pa še ni končano, je nadaljeval msgr. Orehar. Trditi se moramo, da mi starejši sami in še zlasti naša mladina ohrani duhovne zaklade, zaradi katerih smo zapustili domovino: vero (slovenske maše), naro-

Zato je težko razumeti, zakaj bi bil poseben uspeh prodajati pivo onstran oceana, in zakaj neracionalno gospodarjenje, če bi si ga drznili prodajati v sosednem mestu. — Pripomba: komentar je srbskega izvora.

LJUBLJANA — Slov. akademija znanosti in umetnosti je zdaj trdno v partijskih rokah, kajti poleg dosedanjega predsednika Jožeta Vidmarja je partija sklenila dodati novega podpredsednika v osebi starega revolucionarja Borisa Ziherla, ki bo zadalžen za področje zgodovinskih, družbenih, humanističnih ved ali umetnosti. Tako so si zagotovili nasledstvo, kajti dosedanji podpredsednik Karelj Anton bi bil za pojem partije premalo.

V MARIBORU so začeli na delavski univerzi tečaj za nepismene. Prijavilo se jih je 7. Ta številka pa se nikakor ne ujema s statistiko, ki jo je podal izvršni svet skupščinske občine Maribor na podlagi zadnje analize, po katerih naj bi bilo 7,2% nepismenih med 60.000 zaposlenimi v mariborski občini. Med 7 prijavljenimi jih je največ v starosti med 30 in 40 leti. Izobrazbena in kvalifikacijska sestava med zaposlenimi v Mariboru se je zadnja leta nekoliko poslabšala „zavoljo odhoda delavcev z višjimi kvalifikacijami na delo v tujino“, pravi dopisnik F. F. v ljubljanskem Delu.

V SLOVENIJI je pomanjkanje gnojil. O tje zadevi je podal izjavo Stojan Makovec, delegat v zboru republik in pokrajin skupščine Jugoslavije. Pravi med drugim: pomanjkanje gnojil je tipičen slovenski problem. Primanjkuje namreč fosfatnih gnojil za laporno prst ter žlindre za kisló zemljo. Te pa je v Sloveniji ravno največ. Ker gnojil ni, si kmetovalci gnojijo zemljo z dušičnimi gnojili in tudi odpadki, obenem pa z odpadki iz piščanskih farm. Te pa zemljo izčrpavajo. Gnojila so se v zadnjem času tudi preveč podražila. Stot gnojil, ki je včasih veljal 80 din, stane zdaj 200. Ker se istočasno cene pridelkov niso povišale, so kmetovalci enostavno znižali porabo gnojil za 30—40%. To pa ne bo dobro za pridelke.

V NIŠU je bila razstava o varnostni službi od začetkov revolucije do današnjih dni. Poročilo v Delu pravi med drugim: „Pred nami je fotografija pokojnega Moša Pijade... ta je upravljal notranje zadeve in organiziral varnostno službo. Hkrati so na razstavi prikazali tudi dokumentacijo o prvih mrežah krajevnih in rajonskih obveščevalnih centrov po državi in o prvih velikih obveščevalcih, kot sta bila Vladimir Kante in Janko Janković. Prvi je kot svetovalec v ljubljanski kvizlinški policiji delal od leta 1941 vse do februarja 1945 za VOS slovenske Osvobodilne fronte in ji preskrboval dragocene podatke.“

dno zavest, slovenski jezik, slovensko kulturo in svobodo. Te duhovne zaklade pa moramo tudi skupno reševati in ohranjati, t. j. s pomočjo organiziranega slovenskega življenja. To slovensko javno delo moramo spoštovati in pri njem sodelovati. Nihče naj ne stoji ob strani. Naša pomoč je potrebna v šolah, pri tisku, v domovih, v društvih.

Posebno je msgr. Orehar poudaril misel, da naj pustimo ob strani drobnarije, ki nas morda ločijo, pa so brezpomembne, in naj se skupno trudimo v medsebojnem spoštovanju za velike skupne ideale. Sklenil je svoja izvajanja s pozivom, da naj bomo vsi misijonarji resnice in naj to resnico oznanjamo povsod, zlasti mladini, pa tudi tukajšnjim domačinom, ki se ne zavedajo nevarnosti, ki preži nanje. Kjer imamo priliko, povejmo, zakaj smo se odločili za begunstvo.

Po sv. maši je bila v prostorih doma in na prijaznem vrtu skupno, okusno pripravljeno kosilo, katerega se je udeležilo rekordno število obiskovalcev obletnice.

Akademija

Od 16. je v nabito polni dvorani začel popoldanski kulturni program kulturni referent doma Ivan Žnidar, ki je tudi sproti napovedoval posamezne točke. Predsednik doma Lojze Sedej je pozdra-

SLOVENC I V ARGENTINI

OBVESTILA

Osebné novice

V nedeljo, 4. maja je bil krščen v stolnici v San Justo Alojzij Andrej Rovnan, sin Rezke roj. Groznik in Antona Rovana. Botrovala sta otroku ga. Ančka Belič in g. France Trpin.

Čestitamo!

Smrtna nesreča Tončka Krošlja

V četrtek, 8. t. m. ob 9. uri zjutraj je na posledica nesreče umrl sedemletni Tonček Krošelj, vnuk bivšega umrlega urednika Jožka Krošlja.

Na poti v kolegij sv. Avguština, kamor je hodil v šolo, je šel mimo bližnjega gradbišča, kjer so zidarji z buldožerjem podirali steno. Ta se je zrušila na pločnik in pokopala pod seboj malega Tončka. Od dobljenih poškodb je bil na mestu mrtev.

Mladi Tonček je ležal na mrtvaškem odru v dvorani kolegija sv. Avguština, kamor so ga hodili kropit njegovi soolci, učitelji, prijatelji in znanci. V cerkvi sv. Avguština je bila v petek, 9. t. m. dopoldne ob ponesrečenčevi krsti koncelirirana sv. maša, pokopali pa so ga na pokopališču Recoleta v Buenos Airesu.

Težko prizadetim staršem in sorodnikom globoko sožalje!

BUENOS AIRES

Sestanek Zveze slovenskih mater in žena

V četrtek 24. aprila so se zbrale naše matere in žene na svoj mesečni sestanek. V tem letu, ki je bilo razglašeno za svetovno leto žene, bodo tudi sestanki te naše organizacije posvečeni zlasti problemu žene in matere v sodobnem času. Zato ciklus letošnjih predavanj nosi prav naslov „Leto žene“.

Na tem sestanku je o vlogi žene v moderni družbi govoril g. Jože Košček. V svojem ekspezeju je poudarjal spoštovanje, ki ženi gre, pa zvestobo in poslanstvo, ki jo žena ima pri vzgoji otrok. To poslanstvo je še posebej važno pri naših ženah in materah, ker od njih poleg krščanske vzgoje zavisi tudi slovenska vzgoja, da se v družini govori slovenski jezik. Ona ima odločilno vlogo pri vzgoji mladine, ki je naša bodočnost.

Kar lepo število gospa se je zbralo in pazljivo poslušalo predavatelja, ki je po končanem predavanju še nekaj časa prijazno odgovarjal na vprašanja prisotnih.

RAMOS MEJIA

Občni zbor društva Slomškov dom

16. redni občni zbor je bil v nedeljo 26. aprila po sv. maši, ob zadovoljivi udeležbi članstva. Poseben poudarek so dale naše članice, ki so z velikim zanimanjem sodelovale. Presenečala so pregledna in lepa poročila o pestrem delovanju številnih odsekov doma. Društvo, ki predstavlja slovensko narodno skupnost na področju Ramos Mejia z okolico, postaja čedalje močnejše tudi po številu slovenskih prebivalcev. V zadnjih letih se je v ramaški okoliš priselilo mnogo novih družin in posameznikov. Ta dotok pa stalno narašča, kar je razveseljivo, saj se veča s tem tudi članstvo Slomškovega doma. Izredno pozornost sta zbujali poročila šolskega referenta in Medsebojne pomoči. Obe ustanovi sta dosegali lepe uspehe. Slomškova šola je po številu učencev in učnih moči najmočnejša v slovenski skupnosti. Medsebojna pomoč vestno vrši svoje hval vredno poslanstvo. Vsi referenti s poslevočim predsednikom vred so bili deležni prisrčnega odobravanja. Že so v gradnji zadržni prostori, predvidena pa je tudi ureditev pisarne in vrta. Seveda pa se v poročilih ni samo hvalilo. Omenjale so se tudi senčne strani. Še vedno imamo nekaj rojakov, ki ne najdejo poti v svoje naravno krajevno središče. Drugo poglavje pa je nedograjeno dom. Koliko težav je s sedanjimi prostori, vedo samo prosvetni delavci, saj je sedanji salon namenjen za gostinski in

družabni prostor. Mnogo lepih prireditvev ni mogoče izpeljati. Vse kulturno, družabno, športno pa tudi versko življenje je precej okrnjeno zaradi nedograjanih prostorov. Životarjenje in poloviarstvo pa je za vsako ustanovo nevarno.

Pri volitvah je bil soglasno izvoljen naslednji odbor: Predsednik: Franc Vester, podpredsednika: Marijan Sušteršič in Marjan Sifer. Tajnik: Franc Pergar; podtajnika: Lojze Žužek in Jože Šeme. Finančni referent: Avguštin Jelčnik, namestnik Janez Čec; blagajnik: France Hribovšek; odborniki: Jože Malovrh in Valentin Bohinc. Kulturni referent: Jernej Tomazin; sodelavci: arh. Jure Vombegar, Maks Nose, Majda Kelc, Tone Skubic, Tone Poljšak. V mladinskem odseku so: Jani Brula, referent in sodelavci: Franci Sifer, Jure Pintar, Pavla Andrejak in Martina Jelčnik. Gospodarski referat sestavljajo: Ivan Makovec, referent in odborniki: Stane Škerl, Tone Škraba, Ivan Smole, Bogdan Golmajer in Štefan Drensek. Socialni referent: Herman Zupan st. in Beno Tičar kot namestnik. V prireditvenem odseku so: Tone Kastelic, referent in sodelavci: Janez Jakš, France Šturm in France Durič. Šolski referent je Lojze Lavrič, v zadržnem referatu pa sta: Dr. Angel Kalin in Stane Horvat. V nadzorni odbor so bili izvoljeni: Marjan Loboda, Herman Zupan ml. in prof. Vinko Logar.

Občni zbor je sprejel predloge o zvišanju podpore Medsebojne pomoči in priporočila odboru za prihodnjo poslovno dobo. Po uspelem zboru je večji del članstva ostal na kosilu, ki ga je odlično pripravil oskrbnik doma Stanko Novak.

PROŠNJA

Dne 1. maja je bila v Slovenskem domu v San Martinu ob priliki teke in odbojki izgubljena osebna izkaznica (cédula de identidad) na ime Anice Klemen. Najditelja prosimo, da jo izroči ali Dušnopastirski pisarni ali odboru Slovenskega doma v San Martinu.

SLOVENC I P O SVETU

Cleveland

Občni zbor protikomunističnih borcev

Slovenski protikomunistični borci so imeli v Clevelandu svoj redni občni zbor ob izredno lepi udeležbi članov DSPB. Občni zbor je začel in vodil predsednik Vinko Rožman. Pred prehodom na dnevni red so navzoči zmolili kratko molitev za člane, ki so umrli v preteklem letu: za Franceta Severja, Jakoba Žaklja in Jožeta Dolenca, ter tudi za župnika Pravnika. Nato so odborniki podali svoja poročila. Sledile so volitve; ponovno je bil izvoljen v celoti ves prejšnji odbor.

Občni zbor je pozdravil zvezni predsednik Karel Mauser, ki je omenil, da z vsakim umrlim članom nastane praznina, ki je nihče ne more izpolniti. Omenil je, da letos praznujemo 30-letnico begustva in pa tudi konca druge svetovne vojne, ki je mnogim narodom prinesel mir in odrešenje, slovenskemu narodu pa je prinesel komunizem in suženjstvo. Zelo je pohvalil clevelandsko slovensko mladino, ki na svojo lastno pobudo pripravlja spominski dan za vse žrtve komunistične revolucije zlasti pa še za pobite vojake, ki so bili izdajalsko vrnjeni iz Vetrinja. Dalje se je prisrčno zahvalil clevelandskemu društvu in vsem odbornikom za vse delo v preteklem letu. Posebej je čestital zelo delavnemu blagajniku Francetu Tomiču k njegovi 60-letnici. — Zahvalil se je tudi vsem, ki so zanj molili, ko je bil bolan. — Z molitvijo je predsednik Rožman sklenil lepo uspeši občni zbor.

čnost pravega slovenstva v svetu pa se je občutno povečala. Slovenija nima več meja, je povsod, kjer se slovenska misel in kri v svobodi razvijata. To so sadovi našega zdomstva, v katerem smo ohranili zvestobo idealom krščanstva, slovenstva in svobode. Iz goreče ljubezni do teh idealov so zrastle naše organizacije, šole, cerkve, naš tisk in naši domovi.

Naš boj pa še ni končan. Komunistična partija ima vso oblast v Sloveniji. Toda trdno verujemo, da se bo ta zločinska zgradba boljševizma v Sloveniji sesula. Vse dotlej pa je naše mesto za svobodo in pravo ceno človeka.

Pred nami vstajajo nove naloge. Za naše javno delo so potrebne nove mlade moči, pa se večkrat zdí, da jih vse premalo vidimo in premalo uporabimo. Tudi se slišijo besede, da organizacija ni več potrebna in tudi ne več moderna. Toda izkušnja uči, da je napredek možen le v združitvi sil, da se doseže nek cilj. To pa se dogaja edine v organizaciji. Potreben je torej složen nastop, ki pa je nekaj drugega kot enoličen nastop kimavcev. Temu složenemu nastopu nasprotujejo nergači in samorastniki: nergači z neprestanim zabavljanjem, ki nima nič opraviti s konstruktivno kritiko, samorastniki pa z odklanjanjem organizacije, ker je ne potrebujejo, pa ji tudi ničesar ne dajejo. Širina in odprtost naj bo med nami, to pa ne pomeni, da sme zaiti v naše vrste nergaštvo.

SOBOTA, 17. maja 1975:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 20 taboriščna večerja v spomin na 30-letnico odhoda od doma.

V Slovenski hiši ob 19,15 bodo imeli visokošolci skupno sv. mašo in nato sestanek z razgovorom o letošnjem programu. Vsi akademiki vabljeni.

V Slomškovem domu v Ramos Mejia ob 20 jesenski ples.

NEDELJA, 18. maja 1975:

V Našem domu ob 16 Sanjuška veletombola

Na Pristavi bosta imela SDO—SFZ Mórón ob 10. uri mladinsko sv. mašo, nato zajtrk in sestanek s predavanjem Pavleta Ranta.

SREDA, 21. maja 1975:

V Slovenskem domu v San Martinu bo imela ob 18.30 Liga Žena-Mati svoj redni sestanek.

SOBOTA, 24. maja 1975:

V Slovenski hiši ob 20 koncert SPZ Gallus

NEDELJA, 25. maja 1975:

V Slovenski cerkvi Marije Pomagaj na Ramón Falconu celodnevno žegnanje.

SOBOTA, 31. maja 1975:

V Slomškovem domu prosvetni večer: „Lepote in zanimivosti argentinske zemlje“. Izbrani diapozitivi z razlago in glasbo.

NEDELJA, 8. junija 1975:

V Slomškovem domu po procesiji sv. Rešnjega Telesa bo na razpolago domačo kosilo.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Seja medorganizacijskega sveta ZS bo 23. maja ob 20 uri v prostorih Zedinjene Slovenije.

SOVJETSKI FIZIK SAHAROV je s svojo ženo minulo nedeljo končal tridnevno gladovno stavko v protest proti sovjetski policiji, ki noče izdati njegovi ženi potnega lista, da bi mogla odpotovati na zdravljenje v Italijo. Saharova žena od poškodb, ki jih je doblila med 2. svetovno vojno, boleha na obeh in je v nevarnosti, da bo oslepla. Neka očesna klinika v Sieni v Italiji jo je povabila na zdravljenje.

BRAZILSKI PARLAMENT je z glasovanjem zavrnil zakonski predlog o uzakonitvi splava v Brazilu.

Gilbert, Minn., ZDA.

Protikomunistični borci so zborovali

Agilna skupina slovenskih protikomunističnih borcev v Gilbertu je imela svoj redni občni zbor v prostorih, ki jih je ljubeznivo dal na razpolago predsednik DSPB Franc Krulc na Aurori in ki je tudi začel in vodil občni zbor, katerega se je udeležilo članstvo v prav lepem številu. Posebej je pozdravil duhovnega vodjo č. g. šuštaršiča ter tudi č. g. Dolšino. Č. g. šuštaršič je nato razvil globoko duhovno misel. Iz poročil odbornikov je bilo razvidno, da je društvo lepo delovalo, imelo redne seje, pripravilo lepo spominsko proslavo za žrtve komunistične revolucije, proslavilo praznik slovenske zastave in narodni praznik 29. oktober. Prebrhan je bil lep daljši pismen pozdrav zveznega predsednika Karla Mauserja, kateremu je predsednik Krulc dodal nekaj misli. Sledile so volitve, in so bili v društveni odbor izvoljeni vsi dosedanji odborniki.

Govornik je sklenil svoj kleni govor s pozivom k sodelovanju pri delu za našo Slovenijo v svetu. Pri tem delu pa naj nas vodi ljubezen do stvari, ljubezen do oseb in ljubezen do resnice.

Po govoru so se vrstile nadaljnje točke, ki jih je izvajala mladina. Videli smo: Lepe bratce, Pičica na i, Sonček potepuh (pripravila gdč. Anica Klemen), slišali deklamacijo Zupančičeve Naše luči (pripravila ga. Pleško).

Govor Rudolfa Smersuja

Ivan Žnidar je nato podal besedo R. Smersuju, ki je povedal nekaj misli v zvezi z letošnjo 30-letnico odhoda od doma in Vetrinske tragedije, kar vse je bila posledica nesrečnih sklepov v Jalti.

Po govoru R. Smersuja so se vrstili na odru še: lep prizor Sin v tujini (Franci Žnidar), krepko petje Pevskega zbora „Mladina“ pod vodstvom gdč. Terezike Prijatelj; pevci in pevke so bili v okusnih narodnih nošah. Sledil je otroški prizor „Ribničani“ (pripravila ga. Pleško), Marička sedi na kame-nju (pripravila gdč. Marta Korošec), Daritev (Franci Žnidar). V zaključni sliki pa je nastopila vsa mladina iz Carapachaya.

Krepko ploskanje je bila nagrada za vse nastopajoče. Po akademiji je večina gostov ostala še pri družabnem delu obletnice, pri kateri je sodeloval orkester Due in altum.

-1945-

Kri slovenska je zavpila,
kliče visoko v nebo;

- JUNIJ -

Srca mrtva govorijo:
Ne pozabite nas nikdar!

-1975-

Naša borba zato je sveta,
dokler gruda ni oteta!

nedelja, 1. junija – PRAZNIK JUNAKOV

V Slovenski hiši ob 16. spominsko slavlje ob 30. obletnici pokola slovenskih domobrancev in ob 30. obletnici naše rešitve v svobodo.

sobota, 14. junija ob 20.30 v Slovenski hiši SPOMINSKI KONCERT domobrantskih pesmi in žalostink – Buenosaireski slovenski oktet.**nedelja, 15. junija ob 11. POLAGANJE VENCA pred spomenikom generalu San Martinu na Pza. San Martín v Buenos Airesu.****Zedinjena Slovenija**

Ob obletnici blagoslovitve Slovenske cerkve in v praznjo svetega leta pripravila „GALLUS“

Cerkveni koncert

v soboto 24. t. m. ob 20. uri v dvorani Slovenske hiše.
Vstopnina: 20, 15 in 10 pesov ley.

I. del
CERKVENO LETO V PESMI

Hochreiter — Težki so dnevi (advent)
Železnik — Vi, oblaki, ga rosite (advent)
Premrl — Sveta noč (božična kantata za zbor, solo in orgle)
Železnik — Nesrečno ljudstvo (post)
Šček — Mati žalostna je stala — koralni napjev iz srednjega veka (post)
Sattner — Vstal je Gospod (Velika noč)
Mav — Zveličar je iz groba vstal (Velika noč)
Tome — Priidi, Sveti Duh (Binkošti)
Mav — Ne boš se, verna čreda (Kristus Kralj)

II. del
MARIJINE PESMI

Mav — Večerni zvon
Mav — Kdo je ta?
Sattner — Assumptio: Zima je proč (ženski zbor)
Preljubi je moj (sopran solo)
Nikar od nas, Devica (mešani zbor)
Kdo je ta? (tenor solo)
Ave Marija (ženski zbor)
Zdrava, nebes Kraljica (moški zbor)
Češčena Kraljica (zaključni mešani zbor)
Premrl — Marija — Slovencev Kraljica (Marijina božja pota)
Solisti: Janez Jerebič, Janko Klemenčič, Silvo Lipušček, Marija Marinček, Janez Rode.
Orgle: Anka Savelli-Gaser.
Dirigent: dr. Julij Savelli.

Tajnica sodelavcu v podjetju o uradniku, ki gre ravno mimo: „Temu pravimo Kissinger našega TOZDa.“
„Ker mu je tako podoben?“
„Ne, temveč zato, ker spravi toliko kilometrine skupaj.“

Slovenska hiša**Ramón Falcón 4158****ŽEGNANJE PRI MARIJI POMAGAJ**

• **Sobota, 24. maja, ob 20. uri:**
KONCERT S. P. Z: „GALLUS“

• **Nedelja, 25. maja:**
CELODNEVNA SLAVNOST

Rojaki, ob prvi obietnici blagoslovitve cerkve Marije Pomagaj vsi, od blizu in daleč, prisrčno vabljeni!

SDO — SFZ
RAMOS MEJIA

JESENSKI PLES

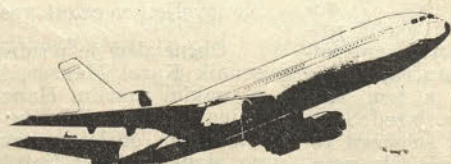
DUC IN ALTUM
17-5-75 ob 20

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo
in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja
Capital Federal
Tel. 41-4413

Ordinira v torek in petek od 17 do 20.
Zahtevati določitev ure na privatni
telefon 628-4188.

TO NEDELJO, OB 16. URI

Prireditev bo ob vsakem vremenu v prostorih „NAŠEGA DOMA“ — Hipólito Yrigoyen 2756 — SAN JUSTO

Za dobro voljo

„Kako gre Jurju?“
„Kaj še ne veš? Pred nekaj dnevi je prišel zvečer domov trezen, pa ga njegov pes ni spoznal in ga je ugriznil.“

* * *

„Možek, kaj mi boš dal za božič?“
„Za prihodnji božič dobiš uhane.“
„Kaj pa za letošnjega?“
„Luknje v ušesa.“

* * *

„On je hotel, da bi ga jaz osrečila za vse življenje.“
„In ti?“
„Nisem se hotela poročiti z njim.“
„Torej si ga le osrečila!“

* * *

Janez je prišel zjutraj pet minut prepozno v službo. Vrtar ga je vprašal: „Kako pa to, da prihajate prepozno?“
Janez: „Zaspal sem.“

Drugi dan je odšel Janez zjutraj pet minut prepozno iz službe. Vrtar ga je spet vprašal: „Kako to, da odhajate prepozno?“
Janez: „Zaspal sem.“

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare
Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. F. 69-9503
Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

Correos Central (B Argentina)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 1.233.341

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1975 za Argentino \$ 240.— (24.000), pri pošiljanju po pošti \$ 250.— (25.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 18 USA dol.; za Evropo 21 USA dol. Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 15 USA dol. Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7213.

ZA ZIMSKO SEZONO V
BARILOČAH

potrebujem kuharico

ki bi po možnosti imela svojo pomočnico za vsa dela v kuhinji.

Ponudbe na:

Dinko Bertonec
Casilla de Correo 261
S. C. de BARILOCHE
Río Negro

JAVNI NOTAR

**FRANCISCO RAUL
CASCANTE**

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. z
T. E. 35-8827

Ludvik Puš

(19)

NA DOLGO POT

Pozneje so se mnogi izmed ljudstva, ki je valovalo čez ljubeljske klance ali zapuščalo domovino po drugih potih, povsem sprijaznili s svojim dejansko neprostovoljnim umikom v tujino. Treba je pač živeti! Ustvarili so si, večidel v trudu in znoju (pa ne „polnem radosti“, kot je pela bivša orlovsko himna?), s prihodnostjo in varčnostjo, nove materialne pogoje za življenje, ki niso bili slabši od svoječasnih v domovini, ampak so jih večidel nadkriljevali. Ne gre mi iz spomina blagorovanje, kakor ga je o svojem novem življenjskem položaju v tuji deželi (USA) izrazil premožen in vodilen bivši kmečki gospodar, češ, da se mu tako dobro še nikdar v življenju ni godilo. Nihče ga ni vprašal, na kaj misli z besedami „dobro godilo“. Če je imel v mislih zgolj materialno stran življenja, kot je udobno stanovanje, lep zasluzek, dovolj prostega časa, avtomobil in druge snovne dobrine, potem je imel prav, da se mu doma ni tako dobro godilo. Ali, ljubi Bog, materialna udobnost je samo del, sicer zelo važen, vendar ni edina in ne temeljna sestavina bivanja na tej zemlji za človeka, ki je ne le telesno, marveč tudi in zlasti duhovno bitje. So zatorej še druge komponente, druge velike osnove življenja, ki jih materialno udobje ne more kriti, ne zadovoljiti, ne nadomestiti.

Kadar se življenje pojmuje v celoti, v vsem obsegu, si nemara tudi oni kmečki oče v trenutkih notranje zbranosti in korenitega pogleda v svojo dušo prizna, da je le vendar tujec med tujci proti svoji volji — displaced person —

in mu postane bridko pri srcu.

Čeprav res ni bilo udobno, sva se z Minko v najinem malem tuskulu kar dobro počutila. Vsak dan zjutraj smo se prebivalci hotela dobivali v hotelski restavraciji pri zajtrku. Razen dokaj vodene kave ali čaja brez sladkorja ni bilo tam dobiti brez kart ničesar drugega. Te nesrečne karte za živila so nas zasledovale in preganjale že vso dolgo vojno in potem še dolga leta po njenem koncu.

Na poti skozi Kranj sem bil previden dovolj, da sem se oglašil na prehranjevalnem uradu in k sreči tam našel slovenskega uradnika, ki me je poznal. Dal mi je nekaj več kart in to me je prvi dni v Celovcu rezalo iz zagate. A karte so splahnele kot plitva voda v bajerju ob poletni pripeki. Posebno trda je bila za kruh in maščobe. Za kolikšaj zajeten kos kruha ti je natakariča odrezala skoraj pol karte, dočim so se odrezki za surovo maslo (če ga je bilo sploh kaj na zalogi!) v nekaj jutrih posušili. Ni bilo veliko bolje z odrezki za meso in druga močna živila.

Bili so res prehranjevalni uradi tudi v Celovcu. Treba bi se bilo torej prijaviti in dobiti nove karte. Ali stvar ni bila tako enostavna! Javna oblast (bodi angleška ali avstrijska) je izdala strogo odredbo, da more živilske karte na novo dobiti le tista odrasla oseba, ki se izkaže s potrdilom krajevnega delovnega urada (Arbeitsamt), da je redno zaposlena. Kdor takega potrdila ne more pokazati, nima pravice do živilskih kart.

Brez dvoma so izdali tako uredbo, da bi se zavarovali pred navalom beguncev v mesta in vasi. Hoteli so, naj ostanejo v taboriščih, kjer zanje skrbi angleška zasedbena oblast. Ukrep je bil gotovo učinkovit in je premnogemu beguncu, ki bi bil raje izven taborišča, preprečil prihod v mesto. Za tiste pa, ki smo že bili zunaj taborišč, je bil izhod trojen: ali si pridobiti potrdilo Arbeit-samta o zaposlitvi, ali se vrniti v taborišče, ali pa si v večji skupnosti organizirati lastno, zasilno aprovizacijo.

Prvi izhod je bil tisti čas praktično neizvedljiv. Drugi bi prišel v poštev le v največji sili, če bi vse drugo odpovedalo. Preostalo je tretji, ki ga je skupina podjetnih ljudi tudi kmalu uresničila. To bo prišlo na vrsto pozneje.

V Trstu, kakor smo slovenski stanovanjci imenovali svoj hotel, je bilo vsako jutro kar živahno, čež dan nekočko manj, zvečer se je spet osredotočila delavnost begunskih ljudi v prostorih te hiše. Hotel je bil čisto starinski, enonadstropen in dokaj prostoren, ker je imel celo vrsto sob v obeh stranskih krilih, obdajajočih ozko dvorišče, tudi v ozadju popolnoma zaprto; leži na zelo prometni točki celovškega mesta, kjer se začena znana Beljaška cesta (Villacher Strasse), ki teče ob Land kanalu proti Vrbskem jezeru in se preljuje v važno prometno žilo proti Beljaku. Tiste dni so se tukaj shajali nekaterih naših vodilnih političnih mož, ki so bili prišli čez Ljubelj ali po drugih potih v Celovec. V njegovih prostorih so se razpravljale važne stvari o bodoči usodi zlasti civilnih beguncev, vzdrževali so tudi zvezo z angleškimi oblastmi.

(Bo še)

SANJUŠKA VELETOMBOLA**Glavni dobitek: Letalsko potovanje v Evropo****Ali ste že kdaj pomislili,**

kje je največ smrtnih nesreč? Od sto ljudi, ki se smrtno ponesrečijo, jih umre 53 pri avtomobilskih nesrečah. Da boste vedeli, kako se obranite nesreče,

SLEDITE KAMPANJI SLOGE

Ona vam svetuje: Previdnost pri vožnji in previdnost pri vaših naložbah.

KREDITNA ZADRUGA "SLOGA" z. z o. z.

že dvajset let varno upravlja vaš denar.
Uradne ure v torek, sredo in petek
od 15—19 ure.

Po nam nerazumljivi božji odločitvi je v četrtek, 8. t. m. zjutraj iznenada ugasnilo mlado življenje našega sedemletnega sinčka, nečaka in vnučka

Tončka Krošlja

Poslovili so se od njega v kolegiju Sv. Avguština v Bs. Airesu, kamor je hodil v šolo, njegovi sošolci, učitelji, prijatelji in znanci, ki se jim vsem zahvaljujemo za izražena tolažila in gg. duhovnikom za koncelebrirano sv. mašo ob njegovi krsti v cerkvi sv. Avguština.

Mali Tonček čaka vstajenja na pokopališču Recoleta v Buenos Airesu.

Založbo družine Krošelj

Buenos Aires, Argentina
Sao Paulo, Brazil
8. maja 1975